Στο σπίτι υπήρχαν τέσσερα δωμάτια. Το δικό μου, το δωμάτιο του μικρού μου αδερφού, Ζυλ, το δωμάτιο των γονιών μου, και το δωμάτιο με τα πτώματα.

Γαζέλες, αγριόχοιροι, ελάφια. Και κεφάλια από αντιλόπες όλων των ειδών και όλων των μεγεθών, αντιλόπες των νερών, δορκάδες, γκνου, όρυγες, αφρικανικές αντιλόπες... Κάποιες ζέβρες χωρίς σώμα. Σε ένα βάθρο ένα ολόκληρο λιοντάρι, με τα δόντια του βυθισμένα βαθιά στον λαιμό μιας μικρής γαζέλας.

Και σε μια γωνιά η ύαινα.

Έτσι όπως ήταν παραγεμισμένη, ήμουν σίγουρη πως ήταν ζωντανή και απολάμβανε τη φρίκη που

προκαλούσε σε όποιο βλέμμα συναντούσε το δικό της. Στους τοίχους, μέσα σε κάδρα, ο πατέρας μου πόζαρε περήφανος, με το τουφέκι του στο χέρι, πάνω από νεκρά ζώα.

Είχε πάντα την ίδια πόζα, το ένα πόδι πάνω στο θηρίο, το ένα χέρι σε γροθιά στερεωμένο στο ισχίο του και το άλλο χέρι να κρατά το όπλο ως σημάδι νίκης, που τον έκανε να μοιάζει περισσότερο με επαναστάτη πολιτοφύλακα που διέπραττε γενοκτονία σε κατάσταση έκρηξης αδρεναλίνης, παρά με οικογενειάρχη.

Το κομμάτι που δέσποζε στη συλλογή του, το καμάρι του, ήταν ο χαυλιόδοντας ενός ελέφαντα. Ένα βράδυ τον είχα ακούσει να διηγείται στη μητέρα μου πως το πιο δύσκολο πράγμα δεν ήταν να σκοτώσει τον ελέφαντα. Όχι. Το να σκοτώσει το ζώο ήταν τόσο εύκολο όσο το να σφάξει μια αγελάδα πάνω σε μια γραμμή του μετρό. Η πραγματική δυσκολία ήταν να έρθει σε επαφή με τους λαθροθήρες και να ξεφύγει από την επιτήρηση των υπεύθυνων του σαφάρι. Και μετά να αφαιρέσει τους χαυλιόδοντες από το κουφάρι του ζώου, ενόσω ήταν ακόμα ζεστό. Ήταν μια ιερή σφαγή. Όλα αυτά του είχαν στοιχίσει μια μικρή περιουσία. Πιστεύω πως αυτός είναι ο λόγος που ένιωθε τόσο περήφανος για το

τρόπαιό του. Το να σκοτώσει κανείς έναν ελέφαντα ήταν τόσο ακριβό που αναγκάστηκε να μοιραστεί τα έξοδα με έναν άλλο τύπο. Έφυγαν παίρνοντας ο καθένας από έναν χαυλιόδοντα.

Εμένα μου άρεσε να χαϊδεύω το ελεφαντόδοντο. Ήταν απαλό και μεγάλο. Αλλά έπρεπε να το κάνω κρυφά από τον πατέρα μου. Μας απαγόρευε να μπαίνουμε στο δωμάτιο με τα πτώματα.

Ο πατέρας μου ήταν ένας άνδρας τεράστιος, με φαρδιές πλάτες και κοψιά σφαγέα. Χέρια γίγαντα. Χέρια που θα μπορούσαν να αποκεφαλίσουν ένα γατάκι με την ίδια ευκολία που ανοίγουν το πώμα από ένα μπουκάλι Coca. Εκτός από το κυνήγι, ο πατέρας μου είχε άλλα δύο πάθη στη ζωή: την τηλεόραση και το ουίσκι. Και όταν δεν έψαχνε να σκοτώσει ζώα στις τέσσερις γωνιές του πλανήτη, συνέδεε στην τηλεόραση κάτι ηχεία που είχαν κοστίσει όσο ένα μικρό αυτοκίνητο, και καθόταν να παρακολουθήσει με ένα μπουκάλι Glenfiddich στο χέρι. Έκανε πως μιλούσε με τη μητέρα μου, στην πραγματικότητα όμως θα μπορούσε άνετα να πάρει τη θέση της ένας φίκος, δεν θα υπήρχε μεγάλη διαφορά.

Η μητέρα μου τον φοβόταν τον πατέρα μου.

Και νομίζω πως, εκτός από την εμμονή της με την κηπουρική και τα πυγμαία κατσικάκια, αυτό είναι το μόνο πράγμα που μπορώ να πω για εκείνη. Ήταν μια γυναίκα αδύνατη, με μακριά μαλακά μαλλιά. Δεν ξέρω εάν υπήρχε πριν τον συναντήσει. Φαντάζομαι πως ναι. Πρέπει να έμοιαζε με μια πρωτόγονη, μονοκύτταρη, αόριστα διαφανή μορφή ζωής. Μια αμοιβάδα. Ένα εξώπλασμα, ένα ενδοπλάσμα, ένας πυρήνας και ένα πεπτικό σύστημα. Και κατά τα χρόνια της επαφής με τον πατέρα μου, αυτό το μικρό πράγμα είχε σταδιακά γεμίσει με φόβο.

Οι φωτογραφίες του γάμου τους μου προκαλούσαν πάντα ενδιαφέρον. Από τότε που μπορώ να θυμηθώ τον εαυτό μου, πάντα κοίταζα το άλμπουμ αναζητώντας κάτι. Κάτι που θα μπορούσε να δικαιολογήσει αυτή την παράξενη ένωση. Αγάπη, θαυμασμό, εκτίμηση, χαρά, ένα χαμόγελο… Κάτι… Ουδέποτε το βρήκα. Σε εκείνες τις φωτογραφίες ο πατέρας μου είχε την ίδια στάση με αυτή στις φωτογραφίες του από το κυνήγι, αλλά με λιγότερη υπερηφάνεια. Μια αμοιβάδα, οπωσδήποτε, δεν είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακή ως τρόπαιο. Δεν είναι περίπλοκο να πιαστεί, ένα ποτήρι, λίγα βρομόνερα και οπ!

Η μητέρα μου, την ημέρα του γάμου της, δεν φο-

βόταν ακόμα. Έμοιαζε απλώς να έχει τοποθετηθεί εκεί, δίπλα σε εκείνο τον τύπο, σαν ένα βάζο. Όταν μεγάλωσα, αναρωτήθηκα πώς έγινε και αυτοί οι δύο είχαν κάνει δύο παιδιά. Τον αδερφό μου κι εμένα. Και πολύ γρήγορα σταμάτησα να αναρωτιέμαι, γιατί η μόνη εικόνα που μου ερχόταν στο μυαλό ήταν μια επίθεσή του αργά το βράδυ στο τραπέζι της κουζίνας, ζέχνοντας ουίσκι. Μερικά γρήγορα σπρωξίματα, βάναυσα, όχι πολύ συναινετικά και ιδού…

Η κύρια λειτουργία της μητέρας μου ήταν να ετοιμάζει το γεύμα, το οποίο έκανε ως αμοιβάδα, χωρίς δημιουργικότητα, χωρίς γεύση, με πολλή μαγιονέζα. Κροκ μεσιέ, τονοσαλάτα αλοιφή, αυγά μιμόζα και ψάρι πανέ με πατάτες πουρέ. Κυρίως.

Πίσω από τον κήπο μας ξεκινούσε το δάσος των Μικρών Κρεμασμένων, μια κοιλάδα πράσινη και καφετιά, δύο πλαγιές που σχημάτιζαν ένα μεγάλο "V", στο κάτω μέρος του οποίου είχαν συσσωρευτεί νεκρά φύλλα. Και στην κάτω πλευρά της κοιλάδας, μισοθαμμένο κάτω από τα νεκρά φύλλα, ήταν το σπίτι της Μόνικα. Πηγαίναμε συχνά να την επισκεφθούμε με τον Ζυλ. Μας είχε εξηγήσει ότι αυτό το V είχε σχηματιστεί από το νύχι ενός δράκου. Ο δράκος είχε σκάψει όλη την κοιλάδα, από τη μεγάλη του θλίψη που τον είχε οδηγήσει στην τρέλα. Αυτό είχε συμβεί πολύ καιρό πριν. Τις διηγούνταν ωραία τις ιστορίες η Μόνικα. Τα μακριά γκρίζα μαλλιά της χόρευαν πάνω στα λουλούδια του φορέμα-

τός της. Και τα βραχιόλια της κουδούνιζαν στους καρπούς της.

«Πριν πολύ, πολύ καιρό, όχι μακριά από εδώ, σε ένα βουνό που έχει εξαφανιστεί, ζούσαν δύο γιγαντιαίοι δράκοι. Αυτοί αγαπούσαν ο ένας τον άλλο τόσο πολύ που τη νύχτα τραγουδούσαν παράξενα, πολύ όμορφα τραγούδια, όπως μόνο οι δράκοι μπορούν να τραγουδήσουν. Αλλά το τραγούδι τους προκαλούσε φόβο στους ανθρώπους της πεδιάδας. Και δεν μπορούσαν να κοιμηθούν. Μια νύχτα, αφού οι δύο ερωτευμένοι δράκοι είχαν κοιμηθεί, χορτάτοι από το τραγούδι τους, ήρθαν οι κρετίνοι οι άνθρωποι με δάδες και δίκρανα, στις μύτες των ποδιών τους, και σκότωσαν τον θηλυκό. Ο αρσενικός δράκος, τρελός από πόνο, έκανε κάρβουνο την πεδιάδα όπου κατοικούσαν άντρες, γυναίκες και παιδιά. Όλοι πέθαναν. Στη συνέχεια έχωσε τα νύχια του βαθιά στο έδαφος. Και δημιούργησε κοιλάδες. Από τότε η βλάστηση επανήλθε, οι άνθρωποι επέστρεψαν, αλλά τα ίχνη των νυχιών έχουν παραμείνει».

Στη γύρω περιοχή, τα δάση και τα χωράφια ήταν γεμάτα ουλές, περισσότερο ή λιγότερο βαθιές.

Αυτή η ιστορία προκαλούσε φόβο στον Ζυλ.

Το βράδυ, μερικές φορές ερχόταν και κουλουριαζόταν στο κρεβάτι μου, επειδή νόμιζε πως άκουγε το τραγούδι του δράκου. Του εξηγούσα πως ήταν απλώς μια ιστορία, πως οι δράκοι δεν υπήρχαν. Πως η Μόνικα τα διηγούνταν όλα αυτά επειδή της άρεσαν τα παραμύθια, αλλά δεν ήταν αλήθεια. Όμως και σ' εμένα την ίδια υπήρχε μια μικρή αμφιβολία που τριβέλιζε διαρκώς το μυαλό μου. Και πάντα με φόβιζε η σκέψη μη δω κάποτε τον πατέρα μου να επιστρέφει από ένα κυνήγι του με τρόπαιο έναν θηλυκό δράκο. Αλλά για να καθησυχάσω τον Ζυλ, έκανα τη μεγάλη και του ψιθύριζα: «Οι ιστορίες μάς χρησιμεύουν για να βάζουμε μέσα τους όλα όσα μας φοβίζουν, κι έτσι είμαστε βέβαιοι ότι δεν θα συμβούν ποτέ στην πραγματική ζωή».

Μου άρεσε να κοιμάμαι με το μικρό του κεφάλι ακριβώς κάτω από τη μύτη μου και να μυρίζω το άρωμα των μαλλιών του. Ο Ζυλ ήταν έξι χρονών, εγώ δέκα. Συνήθως τα αδέρφια αντίθετου φύλου τσακώνονται, ζηλεύουν ο ένας τον άλλο, φωνάζουν, γκρινιάζουν, χτυπιούνται. Όχι εμείς. Τον Ζυλ τον αγαπούσα με πολλή τρυφερότητα, σαν να ήμουν μητέρα του. Τον καθοδηγούσα, του εξηγούσα όλα όσα ήξερα, αυτή ήταν η αποστολή μου ως μεγάλης αδερφής. Ένιωθα γι' αυτόν την πιο αγνή

μορφή αγάπης που μπορεί να υπάρχει. Μια αγάπη που δεν περίμενε κάτι σε αντάλλαγμα. Μια αγάπη ακατάλυτη.

Ο Ζυλ γελούσε συνέχεια, με τα μικρά, λευκά του δοντάκια. Και κάθε φορά το γέλιο του με ζέσταινε, σαν ένας μίνι σταθμός ηλεκτρικής ενέργειας. Του έφτιαχνα μαριονέτες από παλιές κάλτσες, έπλαθα αστείες ιστορίες, δημιουργούσα ολόκληρα θεάματα μόνο για εκείνον. Κάποιες φορές τον γαργαλούσα κιόλας. Για να τον ακούω να γελάει. Το γέλιο του Ζυλ μπορούσε να γιατρέψει κάθε πληγή.

Το σπίτι της Μόνικα ήταν μισοφαγωμένο από τον κισσό. Ήταν όμορφο. Κάποιες φορές ο ήλιος έπεφτε στα κλαδιά και τα έκανε να μοιάζουν με δάχτυλα που το χαϊδεύουν. Δεν έχω δει ποτέ τα δάχτυλα του ήλιου στο σπίτι μου. Ούτε στα άλλα σπίτια της περιοχής. Εμείς μέναμε σε έναν οικισμό που λεγόταν «Ντεμό». Ήταν καμιά πενηνταριά γκρίζα περίπτερα στη σειρά, σαν ταφικά μάρμαρα. Ο πατέρας μου το έλεγε υποτιμητικά «le Démoche».

Στη δεκαετία του εξήντα, στη θέση του Ντεμό υπήρχε ένα σταροχώραφο. Στις αρχές της δεκαετίας του εβδομήντα, ο οικισμός μεγάλωσε τόσο γρήγορα, σαν καλόγερος, σε λιγότερο από έξι μή-

νες. Ήταν ένα πιλοτικό έργο, στην αιχμή της τεχνολογίας του προκάτ. Το Ντεμό. Υπόδειγμα ούτε που ξέρω ποιου πράγματος. Εκείνη την εποχή, αυτοί που το έχτισαν μάλλον ήθελαν να αποδείξουν κάτι. Ίσως να έμοιαζε με κάτι τότε. Όμως είκοσι χρόνια μετά ήταν απλώς κάτι πολύ άσχημο. Το ωραίο, εάν υπήρξε ποτέ, είχε διαλυθεί, είχε ξεπλυθεί από τη βροχή. Υπήρχε ένας δρόμος που σχημάτιζε μια μεγάλη πλατεία, με σπίτια στην εσωτερική πλευρά και σπίτια στην εξωτερική πλευρά. Και μετά, παντού τριγύρω, το δάσος των Μικρών Κρεμασμένων.

Το σπίτι μας ήταν ένα από αυτά που βρίσκονταν στην εξωτερική πλευρά, σε μια γωνία. Ήταν λίγο καλύτερο από τα άλλα επειδή ο αρχιτέκτονας του Ντεμό το είχε σχεδιάσει για τον εαυτό του. Αλλά δεν έζησε πολύ εκεί. Ήταν πιο ψηλό από τα υπόλοιπα. Και πιο φωτεινό, με μεγάλα παράθυρα. Και ένα κελάρι. Έτσι που το λέω μοιάζει ανοησία, αλλά ένα κελάρι είναι σημαντικό. Το κελάρι εμποδίζει το νερό από τη γη να ανεβεί στους τοίχους και να τους κάνει να σαπίσουν. Τα σπίτια του Ντεμό μύριζαν σαν παλιά υγρή πετσέτα, ξεχασμένη στον πάτο ενός σακίδιου με τα πράγματα της πισίνας. Το δικό μας σπίτι δεν μύριζε άσχημα, αλλά είχε τα πτώματα

των ζώων. Μερικές φορές αναρωτιόμουν μήπως θα ήταν καλύτερο ένα σπίτι που βρομάει.

Είχαμε και έναν κήπο μεγαλύτερο από των άλλων. Πάνω στο γκαζόν υπήρχε μια φουσκωτή πισίνα. Έμοιαζε με παχύσαρκη γυναίκα που την είχε πάρει ο ύπνος κάτω από τον ήλιο. Τον χειμώνα ο πατέρας μου την άδειαζε και τη μάζευε, αφήνοντας στη θέση της έναν μεγάλο κύκλο από καφέ χορτάρι. Και στο βάθος του κήπου, ακριβώς μπροστά από το δάσος, υπήρχε η περίφραξη με τις κατσίκες, ένα ανάχωμα καλυμμένο με αναρριχητικό δεντρολίβανο. Από κατσίκες είχαμε τρεις: την Μπισκότ, τη Ζοζέτ και τη Μουσκάντ. Αλλά σύντομα θα γίνονταν πέντε, επειδή η Μουσκάντ ήταν έγκυος.

Η μητέρα μου είχε φέρει έναν τράγο για αναπαραγωγή, κι αυτό είχε δημιουργήσει ολόκληρη ιστορία με τον πατέρα μου. Μερικές φορές συνέβαινε κάτι παράξενο στη μητέρα μου. Όταν υπήρχε ένα πρόβλημα που αφορούσε τις κατσίκες της, μπορούσε να βγάλει βαθιά μέσα από τα σπλάχνα της μια μορφή μητρικού ενστίκτου, που την έκανε να σηκώνει κεφάλι στον άντρα της. Και όταν συνέβαινε αυτό, εκείνος είχε πάντα τη φάτσα του δασκάλου που τον είχε ξεπεράσει ο μαθητής του.

Με το στόμα ανοιχτό, έψαχνε μάταια μια απάντηση. Ήξερε ότι κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε έφθειρε την εξουσία του όλο και περισσότερο, όπως πέφτει μια μπάλα κατεδάφισης πάνω σε ένα κτίριο το οποίο είχε ήδη αποσαθρώσει η σήψη. Το ανοιχτό του στόμα έκανε σπασμό και έβγαζε κάτι σαν γρύλισμα, δίνοντας την εικόνα μιας φωλιάς ασβού. Τότε η μητέρα μου καταλάβαινε πως είχε κερδίσει. Σίγουρα θα το πλήρωνε αυτό αργότερα, αλλά εκείνη η νίκη ήταν δική της. Δεν φαινόταν να το αντιλαμβάνεται ως κάτι το ιδιαίτερα χαρμόσυνο και επέστρεφε στις συνηθισμένες δραστηριότητές της σαν αμοιβάδα.

Έτσι, η Μουσκάντ ήταν έγκυος, και με τον Ζυλ ήμασταν φοβερά ενθουσιασμένοι για την επικείμενη γέννηση. Παρακολουθούσαμε από κοντά και το παραμικρό μήνυμα που θα μπορούσε να προαναγγέλλει την άφιξη των μωρών κατσικιών. Γελούσε όταν του έλεγα τη δική μου εξήγηση για τη γέννηση των μικρών:

«Θα βγουν από τον πισινό της. Θα νομίζουμε πως κάνει κακά, αλλά αντί για κοπριά, θα βγουν δύο μωρά κατσικάκια».

«Και πώς μπήκαν μέσα στην κοιλιά της;»

«Δεν μπήκαν, τα κατασκεύασε η ίδια μαζί με έναν τράγο. Οι δυο τους ήταν πολύ ερωτευμένοι».

«Μα ο τράγος έμεινε μόνο μία μέρα, δεν γνωρίζονταν, δεν γίνεται να ήταν ερωτευμένοι».

«Κι όμως γίνεται. Αυτό λέγεται κεραυνοβόλος έρωτας».